

ТРЕСКАВА БАБИЧКА

Юлски день. Слънцето още не е изгръло, а въздухът е вече горещъ и задушенъ.

Около една отъ градскитѣ порти на Русе, лениво се изтѣгатъ турски войници. Тѣ пазятъ — следятъ, кой влиза, кой излиза и какво носи.

Една баба, облѣчена по-срѣдъ лѣто въ дълъгъ кожухъ, бавно и спокойно минава край тѣхъ.

— Бабо,—думатъ войницитѣ подигравателно — на насъ да остане, и ризитѣ отъ гърба си ще хвърлимъ, пъкъ ти въ такава жега мъкнешъ тоя дълъгъ кожухъ. Хвърли го да ти олекне!

— Ехъ, синко, — отговаря плачливо тя, — не се подигравайте съ стара и болна жена! Каквато треска ме люлѣе, да ви не дава Господъ. Рекоха ми, четиридесетъ дни наредъ да излизамъ сутринъ преди слънце по къра и по четиридесетъ къртичини да заравямъ всѣки день, че щѣло да ми мине. За цѣръ ходя, деца мои!

Войницитѣ се смѣятъ, а бабата продължава да крета бавно и спокойно. Тя излиза на полето. Спира на уреченото мѣсто. Дига глава, хвърля погледъ наоколо — наблизко и надалечъ. И като се увѣрява, че никой не я следи какво върши, тя

надига дебелия си кожухъ и изважда изподъ него две пушки, които заравя въ градскитѣ бо-клуци.

Вечеръ идва нароченъ човѣкъ, който изравя пушкитѣ и ги отнася въ село Червена-вода за образуваната възстаническа чета.

И това продължава дълго време,—зеръ, четиридесетъ дни не минаватъ скоро, па и кой

ще ги брои?... Упорита е пустата треска, не минава лесно!

Тая трескава бабичка бѣше баба Тонка Обретенова. *)

Д. Тодоровъ

*) Цвѣтния портретъ на баба Тонка Обретенова, който даваме като безплатно приложение, е рисуванъ отъ художника В. Стоиловъ.

